

РЕШЕНИЕ

№ 430

гр. Плевен, 13.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛА ЛЮБ. САХАТЧИЕВА

Членове: РЕНИ М. СПАРТАНСКА
КРАСИМИР ИВ. ПЕТРАКИЕВ

при участието на секретаря ЖЕНИ Н. СТОЙЧЕВА
като разгледа докладваното от РЕНИ М. СПАРТАНСКА Въззивно гражданско дело № 20234400500665 по описа за 2023 година

Производство по чл. 258 и следв. от ГПК.

С решение на Плевенски Районен съд, VIII-ми гр.с.№1197 от 16.08.2023г., постановено по гр.д.№2322/2023г. по описа на същия съд е признато за установено на основание чл.422 ал.1 ГПК вр. чл.415 ГПК вр.чл.79 от ЗЗД, че Ц. Г. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр. Плевен, кв. ***, бл.***, вх. Б, ет. 5, ап.*** дължи на „***” ООД ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „***” №***, офис-сграда ***, ет. 2 офис 4, представлявано от Ю.Ю. –изпълнителен директор сума в общ размер на 1219,36 лева, от които: главница в размер на 1000 лв., договорна лихва в размер на 153,62 лв., за периода от 21.07.2016 г. до 21.07.2016 г., лихва за забава в размер на 65,74 лв. за периода от 22.07.2016 г. до 29.03.2017 г., както и законната лихва за забава върху главницата от датата на входиране на заявлението -30.03.2017 г. по ч.г.д. №2347/2017г. по описа на ПлРС до окончателното изплащане на задължението. Със същото решение на ПРС са отхвърлени като неоснователни и недоказани предявените от „***” ООД „ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „***” №***, офис-сграда ***, ет. 2 офис 4, представлявано от Ю.Ю. –изпълнителен директор срещу Ц. Г. Ч.,

ЕГН *****, с адрес: гр. Плевен, кв. ***, бл. ***, вх. Б, ет. 5, ап.*** искове с правно основание чл.422, ал.1, вр. с чл.415, ал.1 ГПК, вр. чл.79 и вр.чл.92 ЗЗД с искане да бъде признато за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца обща сума в размер на 1033 лева, от които: неустойка в размер на 783 лв., такса разходи за събиране на просрочени вземания в размер на 150 лв. и такса разходи за дейност на служител в размер на 100 лв. На основание чл.78 ал.1 ГПК Ц. Г. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр. Плевен, кв.***, бл. ***, вх. Б, ет. 5, ап.*** е осъден да заплати на „***”ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „***” №***, офис-сграда ***, ет. 2 офис 4, представлявано от Ю.Ю. –изпълнителен директор сумата от 51,46лв.,представляваща сторени в заповедното производство разноски по ч.гр.д.№2347/2017г.,както и сумата 189,50 лв., представляваща разноски в исковото производство.Със същото решение на ПРС на основание чл.38,ал.1, т.2 от ЗА във вр.чл.7, ал.2, т.2 от Наредба №1 от 09.07.2004г.”****” ООД „ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „***” №***, офис-сграда ***, ет. 2 офис 4, представлявано от Ю.Ю. –изпълнителен директор е осъдено да заплати на адвокат Л. А. Г. ,ЕГН *****, от САК сумата от 240,89 лева.

С определение на ПРС №3836 от 31.08.2023г.,постановено по гр.д. №2322/2022г.по описа на същия съд е оставено без уважение като неоснователно искането на ищеца”****”ЕАД гр.София, представлявано от изп.директор Ю.Ю. за изменение на постановеното по делото решение в частта за присъдените по делото разноски.

Срещу решението на ПРС в частта,в която предявените искове са уважени е постъпила въззивна жалба от Ц. Г. Ч.,ответник пред ПРС чрез неговия пълномощник адвокат Л. Г. от САК,с която същото се обжалва като неправилно и незаконосъобразно .Посочено е,че с отговора на ИМ е направено възражение за изтекла погасителна давност на цялото вземане, което не е уважено от първоинстанционния съд.Твърди се,че крайният падеж на договора е изтекъл на 21.07.2016г.и към датата на приключване на съдебното дирене,когато се формира сила на пресъдено нещо ,погасителната давност вече е изтекла.Въззивникът се позовава на т.9 от ТР№4/2013г.на ОСГТК на ВКС по т.д.№4/2013г.,както и на ТР №8/2017г.от 02.04.2019г.на ОСГТК на ВКС по т.д.№8/2017г.В жалбата са посочени решения на СРС

,както и на СГС.В заключение въззивникът моли Окръжния съд да отмени решението на ПРС в обжалваната му част,в която искът по чл.422 ГПК е уважен и вместо него да постанови друго,с което предявеният иск с правно основание чл.422 ГПК от „***”ЕАД срещу Ц. Г. Ч. бъде отхвърлен ,поради изтекла погасителна давност на вземането.Претендират се направените за настоящото производство разноски-внесена ДТ,както и на осн.чл.38 ал.2 ЗА в полза на пълномощника да бъде присъдено адвокатско възнаграждение.

В съдебното заседание на 01.11.2023г.пред ПОС въззивникът и неговият пълномощник не се явиха,като от Ц. Ч. чрез пълномощника му адвокат Л. Г. от САК е депозирана молба за разглеждане на делото в тяхно отсъствие.Със същата се поддържа подадената въззивна жалба, претендират се и направените разноски.

Въззиваемата страна,„***”ЕАД гр.София, представлявано от изп.директор Ю.Ю. чрез юрисконсулт Н.А. е депозирала писмен отговор в срока по чл.263 ал.1 ГПК,в който взема становище,че жалбата е неоснователна,а обжалваното решение на ПРС като валидно,допустимо,правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.В чл.110 ЗЗД е регламентирано,че с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания,за които законът не предвижда друг срок,като нормата намира приложение и по отношение на процесното вземане. Изложени са доводи,че е формирана непротиворечива съдебна практика , съгласно която при договора за заем е налице неделимо плащане ,като уговорката връщането на сумата да стане на погасителни вноски на определени дати,не превръща тези вноски в периодични плащания.Договореното връщане на заема на погасителни вноски представлява съгласие на кредитора за изпълнение от страна на длъжника на части-аргумент за противното основание от чл.66 ЗЗД,което не превръща този договор в такъв за периодични плащания,а представлява частични плащания по договора.В този смисъл е посочена съдебна практика-решения на ВКС.Съгласно чл.114 ЗЗД давността почва да тече от деня,в който вземането е станало изискуемо,в случая от датата 21.07. 2016г.,когато е крайният падеж на договора.От тази дата започва да тече давностният срок,който е прекъснат с подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист , доколкото от този момент се счита предявен искът по

чл.422 ГПК.Въззиваемият се позовава на нормата на чл.115,б.”ж”ЗЗД,съгласно която докато трае процесът давност не тече.Навеждат се доводи,че погасителната давност не е изтекла.Относно цитираните във въззивната жалба решения на СРС е взето становище,че същите са неотносими към настоящия спор и касаят хипотеза,в която кредиторът е бездействал.Съгласно последователната практика на ВКС на основание чл.115,б.”ж”ЗЗД погасителната давност не тече докато трае процесът относно вземането,като давността се спира от деня на подаване на ИМ до постановяване на влязъл в сила съдебен акт.В отговора въззиваемит се позовава на т.9 от ТР№4/18.06.2014г. на ОСГТК на ВКС по тълк.д. №4/2013г.,в което е прието,че с разпоредбата на чл.422 ал.1 ГПК/според която искът за установяване съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение ,когато е спазен срокът по чл.415 ал.4 ГПК/,е създадено изключение от общото правило на чл.125 ГПК.Законодателното разрешение е в интерес на кредитора,тъй като свързва настъпването на последиците от предявяване на иска с момент,предхождащ упражненото материално право с подаване на искова молба. Материалноправните последици се изразяват в прекъсване течението на погасителната и придобивната давност,спиране течението на давността,право на законни лихви и на добиви от вещта.Изпълнителната сила на заповедта настъпва /в хипотезата на чл.417 ГПК се стабилизира/след влизане в сила на съдебното решение по установителния иск,което се ползва със сила на пресъдено нещо.В отговора се цитира и т.14 от ТР№2/26.05.2015г.на ОСГТК на ВКС по т.д.№2/2013г.относно приложението на чл.116,б.”в”ЗЗД.В заключение въззиваемото дружество моли съда да остави без уважение въззивната жалба и решението на ПРС да бъде потвърдено в обжалваната му част,в която предявения иск по чл.422 ГПК е уважен.На основание чл.78 ал.8 ГПК се претендират и направените разноски за настоящата инстанция в размер на 350лв.юрисконсултско възнаграждение.

За съдебното заседание на 01.11.2023г.от въззиваемата страна чрез юрисконсулт Н.А. е депозирана молба за разглеждане на делото в отсъствие на представител на дружеството.Със същата се поддържат изложените доводи в писмения отговор.Претендират се и направените по делото разноски-юрисконсултско възнаграждение в размер на 350лв.

Срещу постановеното от ПРС определение №3836/31.08.2023г.по реда на чл.248 ГПК е постъпила частна жалба от „***“ ЕАД гр.София чрез юрисконсулт И.Н. ,с която същото се обжалва като неправилно.Подробни доводи и съображения в тази насока са изложени в частната жалба.В заключение дружеството моли съда да отмени атакуваното определение на ПРС като неправилно и незаконосъобразно.

Ответникът по частната жалба Ц. Г. Ч. чрез своя пълномощник адвокат Л. Г. от САК е депозирал писмен отговор в срока по чл.248 ал.2 ГПК,в който взема становище,че частната жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Окръжният съд, като прецени посочените във въззивната и в частната жалби оплаквания,становищата на страните и представените по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259 ал.1 ГПК,от надлежна страна,срещу подлежащ на обжалване съдебен акт,поради което е допустима. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Частната жалба е подадена в срока по чл.248 ал.1 ГПК,срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и е допустима.Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

От приложеното ч.гр.д.№ 2347/2017г.по описа на ПРС
б е з с п о р н о

установява, че същото е образувано на 30.03.2017г.на основание подадено от „*** “ЕАД гр.София заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.410 ГПК срещу Ц. Г. Ч. от гр.Плевен. Заявлението е уважено,като ПРС е издал заповед за изпълнение на парично задължение №***63/31.03.2017г., с която е разпоредено Ц. Ч. от гр.Плевен да заплати на „***“ЕАД гр.София следните суми: главница в размер на **1000** лв., договорна лихва в размер на **153,62** лв. за периода от 21.07.2016 г. до 21.07.2016 г.,сума в размер на **150** лв.- такса разходи за събиране на просрочени вземания ;сума в размер на **100** лв.- такса разходи за дейност на служител;сума в размер на **783**лв.-неустойка за периода 26.11.2015г.до 21.07.2016г.;лихва за забава в размер на **65,74** лв., за периода от 22.07.2016 г. до 30.03.2017 г.,ведно със законна лихва върху главницата,считано от датата на подаване на заявлението 30.03.2017г.до

окончателното изплащане на вземането, както и направените деловодни разноси в размер на 45,05лв.за държавна такса и 50 лв.юрисконсултско възнаграждение.В самата заповед по чл.410 ГПК за изпълнение на парично задължение е отразено,че вземането на кредитора произтича от следните обстоятелства:задължение по договор за паричен заем №***/ 12.11.2015., сключен между „***”ООД и длъжника,което вземане впоследствие е прехвърлено на „***”ООД,съгласно Приложение №1/05.08.2016г.към рамков договор за продажба на вземания /цесия/от дата 22.01.2013г.Заповедта по чл.410 ГПК е връчена на длъжника , чрез неговата майка А. Ч.а на 07.04.2017г.

От приложеното в.ч.гр.д.№91/2023г.е видно,че същото е образувано на основание подадено по реда на чл.423 ГПК възражение до Окръжен съд от длъжника Ц. Ч..С определение на ПОС №325/28. 02. 2023г., постановено по в.ч.гр.д.№91/2023г. е прието възражението на Ц. Ч. по чл.423,ал.1,т.2 ГПК срещу издадената от ПРС заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №2347/2017г.Окръжният съд е приел,че длъжникът е бил лишен от възможността да оспори вземането ,тъй като заповедта за изпълнение не му е връчена лично и в деня на връчването той не е имал обичайно местопребиваване и място на дейност на територията на Република България. Със същото определение на ПОС е спряно изпълнението на горепосочената заповед и делото е върнато на ПРС за изпращане указания до заявителя по реда на чл.415 ал.1 ГПК.На това основание ПРС с разпореждане №260093/23.03. 2023г. е указал на заявителя да предяви иск за установяване съществуване на вземането си.Кредиторът-„***” ЕАД гр.София е предявил иск за установяване съществуване на вземането си –главница, лихви, неустойка и такси в горепосочените размери. Така предявеният установителен иск с правно осн.чл.422 ГПК е предмет на разглеждане в настоящото производство.

Решението на ПРС в частта ,в която искът по чл.422 ГПК е отхвърлен като неоснователен относно претенцията за неустойка в размер на 783лв.,такса разходи за събиране на просрочени вземания в размер на 150лв.,такса разходи за дейност на служител в размер на 100лв.,поради наличие на нищожни и неравноправни клаузи,не е обжалвано от ищеца,влязло е в сила и в тази му отхвърлителна част не е предмет на

въззивна проверка в настоящото производство.

С въззивната жалба се обжалва решението на ПРС в частта, в която искът по чл.422 ГПК е уважен относно присъдената главница, договорна лихва и лихва за забава. Окръжният съд изцяло възприема като правилни и законосъобразни изложенията от ПРС съображения, с които искът относно горепосочените вземания е уважен.

От представените към ИМ писмени доказателства се установява, че на 12.11.2015г. е сключен договор за паричен заем „Visa Express“ № *** между „***“ ООД гр.София като заемодател и Ц. Г. Ч. като заемател, по силата на който на последния е предоставена в заем сумата 1 000 лв. Страните са уговорили, че срокът на предоставения заем е 36 седмици, заетата сума ще се погасява на 18 вноски, като всяка двуседмична погасителна вноска е в размер на 64,09 лв. Погасителният план е инкорпориран в самия договор, където конкретно са посочени датите на плащане на всяка от 18-те погасителни вноски, съответно датата на първата вноска е 26.11.2015г., а датата на последната вноска е 21.07.2016г. Съгласно договора е фиксиран годишен лихвен процент по заема 40,30%, отразено е, че ГПР по заема е в размер на 49,32 %. Съгласно чл.3, ал.2, с подписването на договора заемателят удостоверява, че е получил от заемодателя заемната сума, като договорът има силата на разписка.

Няма спор, че на 22.01.2013г. между „***“ ООД гр.София като продавач и въззиваемото дружество „***“ ООД като купувач е сключен рамков договор за прехвърляне на вземания /цесия/. Съгласно чл.4.1 от договора за цесия моментът на подписване на съответното Приложение №1 се счита за надлежна дата, на която вземанията са валидно прехвърлени, от който момент Приложение №1 става неразделна част от договора. В конкретната хипотеза от представеното извлечение от Приложение №1/05.08.2016г. се установява, че вземането на „***“ ООД гр.София към Ц. Г. Ч. по процесния договор от 12.11.2015г. е прехвърлено на въззиваемото дружество, считано от 05.08.2016г., когато е подписано Приложение №1 към договора за цесия. В същото е посочена дължимата от последния сума общо в размер на 1 936,62 лв., от която отпусната главница 1000 лв. От страна на продавача/цедент/ „***“ ООД е налице потвърждение за сключена цесия на осн.чл.99 ал.3 ЗЗД на основание рамковия договор и Приложение №1 от

05.08.2016г.Представено е пълномощно, с което представляващият дружеството цедент „***“ООД гр.София е упълномощил цесионера“***”АД гр.София от името на „***“ООД да уведомява всички длъжници по всички вземания на дружеството за извършената цесия , съгласно рамков договор от 22.01.2013г. Въз основа на така даденото пълномощно цесионерът „*** “ЕАД с уведомително писмо ,съдържащо и покана за доброволно изпълнение е уведомил длъжника Ц. Ч. за извършената цесия,както и за размера на задължението към дата 09.08.2016г.Уведомлението е връчено с писмо с обратна разписка на длъжника,на 12.08.2016г.,чрез неговия баща.

В производството пред ПРС е назначена съдебно-счетоводна експертиза . От заключението на ВЛ Т.И.,което не е оспорено от страните и като обективно и компетентно съдът възприема изцяло се установява,че съгласно клауза от договора с подписването му заемателят е удостоверил ,че е получил заемната сума в размер на 1000лв.Първоначалното задължение на ответника е общо в размер на 1936,62 лв.,която сума включва 1000 лв.главница;договорна лихва 40,30% в размер на 153,62 лв.и неустойка - 783 лв.Това общо задължение е платимо на 18 равни двуседмични вноски ,всяка по 107.59 лв..Установено е от ВЛ,че месечната вноска включва главница и лихва в размер на 64.09 лв. и отделно към нея за всяка вноска е начислявана неустойка в размер на 43.50 лв., която не е олихвявана, а просто е добавяна към всяка погасителна вноска.На база на предоставените справки от „***“ ООД експертизата е установила, че по процесния договор няма направена нито една погасителна вноска.С оглед счетоводните данни на кредитодателя „***”видно от заключението към датата на сключване на договора за цесия 05.08.2016 г./с оглед Приложение №1/ непогасените задължения са общо в размер на 2186,62лв.,която сума включва:главница в размер на 1000 лв.;договорна лихва от 26.11.2015 г. до 21.07.2016 г. в размер на 153,62лв.; неустойка в размер на 783 лв.и разходи за събиране на просрочени вземания в размер на 250 лв.В счетоводството на ищеца е начислена лихва за забава върху сумата от 1000 лв. за периода от 05.08.2016 /цесията/ до 30.03.2017г. в размер на 65,74лв., като според ВЛ тази лихва е в размер на 70 лв.

При така събраните доказателства и изяснена фактическа обстановка, Окръжният съд изцяло възприема изложените от ПРС съображения,че с изключение на клаузите относно договорения размер на неустойката,дължима при непредставяне на обезпечение и уговорените такси

при забава в плащанията, както и таксите, начислени като разходи за събиране на просрочени вземания, в останалата си част договорът за заем е действителен. Както правилно е приел и ПРС договорът за заем е сключен в писмена форма, на хартиен носител, по ясен и разбираем начин, с необходимия шрифт. Посочена е чистата стойност на кредита, годишният процент на разходите, фиксираният годишен лихвен процент по кредита, общият размер на всички плащания по договора, условията за издължаване на кредита от потребителя, елементите на общата стойност на кредита, денят на плащане на погасителните вноски и размерът на дължимата погасителна вноска. Погасителния план към договора е инкорпориран в самия договор, предвидено е правото на потребителя да погаси предсрочно кредита /чл. 5/, всяка страница от договора е подписана от кредитополучателя. Получаването на предварителна информация е удостоверено в чл. 1, ал. 1, т. 1 от договора.

Между страните е налице валидно облигационно правоотношение. Вземането на кредитора „***“ ООД по процесния договор за заем, сключен с Ц. Ч. е прехвърлено на въззиваемото дружество „***“ ЕАД, съгласно рамков договор за прехвърляне на вземания от 22.01.2013 г. и Приложение № 1 към него. Представено е пълномощно от цедента, с което цесионерът е упълномощен да изпълни задължението по чл. 99, ал. 3 ЗЗД. Уведомлението за извършената цесия е надлежно връчено на длъжника Ч. на 12.08.2016 г., преди депозиране на заявлението за издаване на заповед по чл. 410 ГПК с дата 30.03.2017 г. Ищецът „***“ като цесионер на когото е прехвърлено процесното вземане по договора за заем от 12.11.2015 г. има активна легитимация и качеството на кредитор спрямо ответника, който следва да престира на него, а не на стария кредитор. На въззивника е предоставен заем в размер на 1000 лв. Същият се явява изцяло неизправна страна по договора, тъй като не е погасил нито една от уговорените погасителни вноски. Съгласно уговореното в договора ответникът дължи и договорна лихва в размер на 153,62 лв. за периода 21.07.2016 г. до 21.07.2016 г., както и лихва за забава в размер на 65,74 лв. за периода 22.07.2016 г. до 29.03.2017 г. За горепосочените суми вземането на кредитора е ликвидно и изискуемо, доказано е по основание и размер към датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед по чл. 410 ГПК

Неоснователно е направеното от ответника възражение, направено с писмения отговор, поддържано и във въззивната жалба, че вземането е погасено по давност. Последната вноска по договора е с падеж 21.07.2016г., от който момент цялото вземане по договора за главница, договорна лихва и лихва за забава става изискуемо. Независимо от уговорката заетата сума да се погасява на равни погасителни вноски, задължението по договора за заем е неделимо и погасителните вноски, дължими на определени дати нямат характера на периодични плащания по смисъла на чл.111,б. "в" ЗЗД, които се погасяват с кратката тригодишна давност. За задълженията по договора за заем се прилага общата петгодишна давност, съгласно чл.110 ЗЗД, като този срок започва да тече от момента, когато вземането е станало изискуемо/чл.114 ЗЗД/, в случая - 21.07.2016г. и не е изтекъл към 30.03.2017г./датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед по чл.410 ГПК/. Съгласно чл.422 ал.1 ГПК искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, когато е спазен срока по чл.415 ал.4. В случая едномесечният срок по чл.415 ал.4 ГПК за предявяване на иска е спазен. Искът по чл.422 ал.1 ГПК за съществуване на вземането се счита предявен от 30.03.2017г., от който момент давността е прекъсната. В мотивите към т.9 от ТР на ОСГТК на ВКС №4/18.06.2014г. по т.д. №4/2013г. е прието, че с разпоредбата на чл.422 ал.1 ГПК е създадено изключение от общото правило, че искът се счита предявен от постъпване на ИМ в съда, съгласно чл.125 ГПК. Материалноправните последици се изразяват в прекъсване течението на погасителната и придобивната давност, спиране течението на давността, право на законни лихви и на добиви от вещта. Съгласно чл.115, б. "ж" от ЗЗД давността не тече докато трае съдебният процес относно вземането. Доколкото искът по чл.422 ГПК се счита предявен от 30.03.2017 г., до приключване на настоящото производство с влязъл в сила съдебен акт давност относно процесните вземания не тече. Вземането на кредитора не е погасено по давност, в който смисъл са и изводите на ПРС.

За горепосочените суми главница 1000лв., договорна лихва в размер на 153,62лв. и лихва за забава в размер на 65,74лв., за които е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК от ПРС по ч.гр.д. №2347/2017г. искът с правно основание чл.422 ГПК е основателен, доказан и следва да бъде уважен.

След като е стигнал до същите правни изводи, ПРС е постановил едно правилно и законосъобразно решение, което на основание чл.271 ал.1 ГПК следва да бъде изцяло потвърдено в обжалваната му осъдителна част.

При този изход на процеса и на осн.чл.78 ал.3 и ал.8 въззивникът следва да заплати на въззиваемата страна деловодни разноски за настоящата инстанция в размер на 100лв.юрисконсултско възнаграждение в мин.размер. Делото не е с правна и фактическа сложност, пред въззивната инстанция производството е приключило в едно съдебно заседание, в което проц. представител на въззиваемото дружество не се е явил, като същият е депозирал единствено отговор на въззивната жалба.

Относно частната жалба

С решението на ПРС на основание чл.38 ал.1, т.2 от ЗА ищецът е осъден да заплати на адвокат Л. Г. от САК адвокатско възнаграждение в размер на 240,89лв., съобразно уважената част от иска. Ищецът е депозирал молба по чл.248 ГПК за изменение на решението в частта за разноските, относно присъденото адв.възнаграждение, като са изложени доводи, че липсват основания за предоставяне на безплатна правна помощ на ответника. За да остави без уважение молбата по чл.248 ГПК, ПРС е приел, че съгласно трайната и непротиворечива практика на ВКС, за да бъде уважено искане за присъждане на адв.възнаграждение за оказана безплатна правна помощ е достатъчно да е представен договор за правна защита и съдействие, сключен между страна в процеса и адвокат-пълномощник, в който изрично да е записано, че адвокатът ще оказва безплатна правна помощ, както и да е направено искане за присъждане на такова възнаграждение. Тези съображения са правилни, законосъобразни и се възприемат изцяло от въззивната инстанция. В конкретната хипотеза горепосочените две предпоставки са налице. Към отговора на ИМ е представен договор за правна защита и съдействие, сключен на 02.05.2023г. и адвокатско пълномощно в полза на адвокат Л. Г. от САК, в който изрично е отбелязано, че пълномощникът ще осъществява правна помощ безплатно на осн.чл.38 ал.1, т.2 ЗА. Както с писмения отговор по чл.131 ГПК, така и с депозираната молба преди последното заседание пред ПРС е направено искане за присъждане на адв.възнаграждение на осн.чл.38 ал.1, т.2 ЗА. Правилно и в съответствие с нормата на чл.38 ал.2 ЗА, ПРС е присъдил съответното

адвокатско възнаграждение в полза на адвокат Л. Г. от САК, пълномощник на ответника ,съобразно чл.78 ал.3 ГПК и отхвърлената част от иска в размер на 240,89лв.След като адвокатът е приел да осъществява безплатна правна помощ на материално затруднено лице ,на същия се дължи съответното адвокатско възнаграждение в зависимост от изхода на спора.В тази хипотеза съдът няма задължение да проверява имотното състояние и финансовите възможности на страната,нито осъществява съдебен контрол в отношенията клиент-адвокат.Молбата на ищеца по чл.248 ГПК за изменение на решението в частта за разноските е неоснователна и следва да се остави без уважение,в който смисъл са и изводите на ПРС.Обжалваното определение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено на осн.чл.278 ал.4 ГПК.

Искът е с цена под 5 000лв.и настоящото решение,съгласно чл.280ал.3,т.1 ГПК не подлежи на касационно обжалване.Доколкото решението на съда е окончателно,не подлежи на обжалване и определението по чл.248 ГПК, съгласно ал.3 на същата разпоредба.

Водим от горното , Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА на осн.чл.271 ал.1 ГПК решението на Плевенски Районен съд,VIII-ми гр.с.№1197 от 16.08.2023г.,постановено по гр.д. №2322/2023г.по описа на същия съд В ОБЖАЛВАНАТА МУ ОСЪДИТЕЛНА ЧАСТ.

ОСЪЖДА на осн.чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК Ц. Г. Ч.,ЕГН ***** от гр.Плевен,ж.к.*****бл.***,вх.Б,ет.5,ап.*** , със съдебен адрес за призоваване:адвокат Л. Г. от САК ,гр.София, ул. *****№***,ет.1,офис 4 ДА ЗАПЛАТИ на „***** ЕАД,ЕИК *** , със седалище и адрес на управление гр.София, Столична община,район *** ,бул.*****№***,офис сграда ****,ет.2,офис 4,представлявано от изп.директор Ю.Ю. деловодни разноски за въззивната инстанция **в размер на 100лв.**, юрисконсултско възнаграждение.

Решението в горепосочената му част е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

ПОТВЪРЖДАВА на основание чл.278 ал.4 ГПК определение на

Плевенски Районен съд №3836 от 31.08.2023г.,постановено по реда на чл.248 ГПК по гр.д.№2322/2023г.по описа на същия съд.

В горепосочената част решението е с характер на определение и не подлежи на обжалване,съгласно чл.248 ал.3 ГПК

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____